

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת ויצא

משל ונמשל

כידוע "מעשה אבות-סימן לבנים". בפרשתינו, וכן בפרשה שנקרא במנחת שבת "וישלח" מסופר באריכות על עבודת האבות בעולם דווקא ולא בארץ ישראל; יעקב בחרן ובדרך לשם, פגישת יעקב ועשיו ועוד. דבר זה מורה לנו (תורה-מלשון הוראה) הוראה לדורות: תכלית עבודתו של היהודי היא דווקא לעבוד בעולם, במקום של גשמיות והסתרת אלוקות (עולם-מלשון העלם, שכן הוא מסתיר על האלוקות המחיה ומקיימת אותו).

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" מסמל בכללות את ירידת הנשמה לגוף. נשמתו של כל יהודי "נשמה שנתת בי טהורה היא" - יורדת מהעולמות הנעלים ביותר עד לעולם הזה הגשמי והחומרי בו האלוקות מוסתרת, ואפילו קדושתה ומקורה הרוחני של הנשמה מוסתר. עד כדי כך, שבכוחם של כוחות הטומאה שבעולם להזיק לנשמה (כפי שפחד יעקב אבינו בדרכו לחרן).

אבל הכוונה בירידה זו היא שדווקא במקום 'נמוך' וחומרי זה נעשה דירה לה' - כפי שיעקב אבינו בנה את ביתו דווקא בחרן. זאת, על ידי קיום התורה והמצוות, באמצעותן אנו הופכים את הגשמיות לכלי לאלוקות. ולא סתם 'כלי', אלא עד שהגוף הגשמי עצמו מתאחד עם הנשמה, עם הרוחניות, ומשתווה לה.

מה קורה כששוכבים...

אם נמשיך לעקוב אחר המאורעות שעוברים על יעקב בדרכו, נראה שגם ההמשך כולו משל למצב הנשמה בגוף: "...ולן שם כי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא".

כאשר נשמתו של היהודי יורדת להתלבש בגוף הגשמי בעולם הזה (עולם, כאמור, שמעלים על האלוקות) מיד "כי בא השמש". הסתרת אלוקות. והתוצאה היא: "וישכב" - בשכיבה ראשו ורגליו של האדם הם באותו גובה, ולא מרגישים את מעלת הראש. הדבר דומה לחושך של הגלות בו הכוחות האמיתיים שלנו נמצאים בהעלם.

לכן: "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו" - כמו יעקב שהכין מהאבנים 'חומת מגן' מפני חיות רעות, כך גם אנחנו צריכים להגן על עצמנו מפני כל המזיקים הרוחניים. אבל זאת דווקא על ידי הירידה, שבאמצעותה הופכים את הגשמיות לכלי לרוחניות, עד שמגיעים למצב בו אפילו הגוף והרגליים (-החלק הגשמי והחומרי ביותר) הם 'בשווה' לראש מהבחינה החיובית - גם הם מגלים אלוקות בעולם, ואפילו בדרגה גבוהה יותר.

זהירות! חיות רעות!

אם נחזור למה שקרה עם יעקב, לא מובן הדבר: איזו הגנה מחיות רעות השיג יעקב על ידי הקפת ראשו בלבד באבנים? ומה עם הגוף? וגם על פי הסבר רש"י שהקיף באבנים סביב כל גופו - עדיין הדבר לא מספק הגנה מחיות רעות! בפרט שהתורה מדגישה רק את הגנת ראשו.

אולם החסידות מסבירה לנו את העניין: התורה פה מספרת לנו על העבודה הרוחנית שנקט יעקב, ולא סתם על הפעולה הגשמית. יעקב אבינו 'עבד' על מנת להחדיר את אור הנשמה בתוקף גדול (כמו 'אבן') לגשמיות הגוף ולהביא את הגשמיות למצב שלא יעלים על אלוקות. במצב כזה, כאשר צלם אלוקים ניכר באדם, אין לחיות הרעות כל שליטה עליו!

לכן מודגשת בעיקר הגנת הראש - הראש הוא המשכן לנפש האלוקית, ושם מתגלה בעיקר הנשמה והרוחניות, ועל כן צריך להעצים את יכולתו, ולהגן עליו במיוחד. אולם, כמסופר במדרש, האבנים התחילו לריב "עלי יניח צדיק את ראשו!" גם הגוף רצה להגיע לדרגת גילוי אלוקות בתוקף ('אבן') כמו הראש. "מיד עשאן הקב"ה אבן אחת". גילוי אלוקות בשווה גם בחלק הגשמי ביותר, ולמעשה - איחוד רוחניות וגשמיות. בזאת מתגלה דרגה כזו באלוקות, שלגביה גשמיות ורוחניות שווים, ואדרבה, בגשמיות מתגלה 'אלוקות בעצם' - הדרגה הגבוהה ביותר באלוקות.

דבר זה יכול להיעשות דווקא על ידי הירידה של 'שכיבה' והשוואת הראש והגוף. זה גם נותן אחר כך ליעקב (ולכל יהודי), את הכוח להתמודד עם כל ה'חיות רעות' הרוחניות בפניהן ניצב בחרן בבית דודו לבן, ודווקא

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

שם, במקום השפל ביותר מבחינה רוחנית, להקים את בית ישראל על ידי לידת השבטים. דבר עליו אומרים חז"ל: "מיטתו שלמה" מיטה - גם מלשון למטה, וגם מבטא מצב של שכיבה כשהגוף והראש בשווה, ודווקא במצב זה מגלים את "מיטתו שלמה" - הכל אלוקות בשווה.

ושוב - מה זה אומר לנו?!

בעוד פרשת "ויצא" עוסקת בעבודת יעקב עם עצמו - להגביר ולחבר ולאחד בו (וכן במשפחתו ובסביבתו המיידית) את החלק הרוחני עם החלק הגשמי ביותר, הרי בפרשת "וישלח" אנו רואים כיצד יעקב ממשיך לפעול כדי לחבר את העולם לאלוקות - עד שהדבר יביא להתגלות משיח.

יעקב אבינו שולח מלאכים לעשיו אחיו, בחשבו שגם עשיו עשה כבר את עבודתו הרוחנית, ועל ידי חיבור הכוחות של שניהם יחד, ופעולתם בעולם, ניתן יהיה להגיע לגילוי אלוקות מושלם, והבאת משיח. אלא, שכידוע לנו, עשיו היה עסוק בדברים אחרים לגמרי, והחיבור לא יצא אל הפועל. תיקונו של עשיו יבוא רק בגאולה האמיתית והשלמה.

זהו, כאמור, גם התפקיד של כל אחד ואחת מאיתנו: לעשות את גופנו, סביבתנו והעולם כולו כלי לגילוי אלוקות בדרגה כזו, עד שאפילו הדומם 'יעקב' אלוקות (כפי שיהיה בגאולה, עליה אומר הנביא "הלא אבן מקיר תזעק"). בגאולה נראה עד כמה דווקא במה שנחשב עד היום כ'נחות' וגשמי גילוי אלוקות הוא בדרגה גבוהה עוד יותר. זהו תפקידנו: לגלות על ידי עבודתנו בעולם מציאות זו.

החודש השלישי הזה הוא משהו...

גילוי תורת החסידות עוזר לנו מאוד בכך, שכן תורת החסידות מהווה את החלק הנסתר שבתורה, ועל ידי גילוי, אנו כבר פועלים חיבור של החלק ה'נסתר' באלוקות, עם הכוחות הנסתרים שבנו, מה שנותן את הכוח להפוך את גשמיות העולם לכלי לאלוקות. ובמיוחד פועלת זאת תורת חסידות חב"ד, בה מובא באופן מובן ומתלבש בשכל (ואפילו בשכל של הנפש הבהמית ואומות העולם) ענייני אלוקות.

עיקר גילוי תורת החסידות הוא בחודש כסלו - לאחר שחרורו של האדמו"ר הזקן ממאסרו ברוסיה ב"ט כסלו, התחילה תנופה גדולה מאוד של גילוי והפצת מעיינות החסידות בכל מקום. בחודש זה ישנם חגים חסידיים נוספים הקשורים עם הפצת תורת החסידות: ט' כסלו - יום הולדתו ופטירתו של האדמו"ר האמצעי, הנשיא השני של חב"ד. י' כסלו - יום שחרורו ממאסר, חג הגאולה שלו. י"ט כסלו - ראש השנה לחסידות, ואפילו... חנוכה! גם חג חנוכה, שעיקר הנס שלו קשור בשמן, ופרסום נס זה, שייך לגילוי והפצת ה'שמן שבתורה' (הכינוי המקובל לתורת החסידות).

לא לחינם קרה כל זה דווקא בחודש כסלו. השם 'כסלו' מתחלק ל2 מילים: כס-לו. כלומר: שדרגות האלוקות שהיו עד כה בבחינת 'כס', מכוסות, יגיעו לגילוי, 'לו' - שהוא בגימטרייה "אלה", לשון שמשמשים בה לציין דבר גלוי דווקא.

יתרה מזאת: מתן תורה היה בחודש סיוון, החודש השלישי מחודשי הקיץ (ניסן, אייר, סיוון), ובמקביל - תורת החסידות התגלתה בעיקר בחודש כסלו, השלישי מחודשי החורף (תשרי, חשוון, כסלו). שכן המספר 3 בכלל מבטא את התורה (וכדברי המדרש: "תורה משולשת, לעם משולש, בחודש משולש, על ידי השלישי...") יתרה מכך: בעוד הקיץ, בו יורד טל, מבטא את השפע מלמעלה בלי קשר לעבודת האדם, הרי הגשם בחדשי החורף מגיע דווקא על ידי עבודת האדם למטה: כמסופר בפרשת בראשית שה' לא הוריד גשם כל עוד לא היה את האדם שיבקש על כך. הגשם גם עולה כאדים מן הארץ - "ואד יעלה" (מלמטה למעלה), ואז יורד ומשקה את "פני הארץ" - גם את 'פנימיות הארציות'. וכידוע, טבע המשקה הוא, שכאשר הוא נוגע במשהו, הרי הדבר נעשה ספוג לגמרי באותו משקה. כך גם פועלת תורת החסידות: היא גורמת ששכל האדם וכל מציאותו תהיה ספוגה וחדורה באלוקות עד שכל העולם (גשמיות) יהיה חדור באלוקות (רוחניות).

שלמות רוחנית אמיתית המשתקפת בגשמיות

אנו רואים זאת בעיקר אצל האדמו"ר השני של חב"ד, רבי דובער - המכונה האדמו"ר האמצעי. האדמו"ר האמצעי נולד בט' כסלו (בשנת תקל"ד), ונפטר באותו תאריך: ט' כסלו (בשנת תקפ"ח). התקיים בו מאמר

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

הגמרא "הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ומחודש לחודש". זוהי מעלה מיוחדת בה כל מעגל השנה מושלם בכל חיי הצדיק. כל הפעולות הקשורות לעבודה עם העולם (דבר המתבטא בעבודה במעגל השנה כולו), נעשות בשלמות מוחלטת. אמנם גם צדיקים שיום לידתם ופטירתם אינו זהה, עושים את כל עבודתם בעולם, אולם אצלם, בחלק שנה קטן יותר (החלק ה'לא שלם' של שנת פטירתם, שאינו מגיע עד לתאריך הלידה בדיוק), הם פועלים את העבודה של שנה שלמה.

מדוע דווקא אצל האדמו"ר האמצעי, (כמו שהיה גם אצל האבות ומשה רבינו) היו שנים שלמות לגמרי? משום שאצלו באופן מיוחד היה חיבור מוחלט של הגשמיות עם הרוחניות, בדרגה זו שעליה דיברנו - כאשר הרוחניות המושלמת משפיעה ומתבטאת גם בגשמיות. הדבר בא לידי ביטוי גם בדרך הלימוד והפצת תורת החסידות אצלו שהיה באופן של 'בינה' - העמקה והרחבה בהבנה מלאה. דווקא על ידי לימוד באופן כזה, בהבנה והשגה, מאחדים לגמרי את השכל הגשמי עם אלוקות.

חג הגאולה שלו, בי' בכסלו (בשנת תקפ"ז), שלאחריו החלה אצלו הפצת החסידות באופן של 'גאולה' ושחרור מכל מחסום - כשהיא בהתפשטות שלא בערך למה שהיה לפני כן, הוא היום הנותן את הכח לכל החגים החסידיים שאחריו (והוא גם מהווה הקדמה ל"ט כסלו, ראש השנה לחסידות). הוא גם מהווה את הפתיחה לכל עניין הגאולה וחיבור עליון ותחתון, גשמיות ורוחנית - עד שהגשמיות תהיה 'ספוגה' רוחנית. על האדמו"ר האמצעי אכן אמרו שכל מציאותו הייתה החסידות, ואם היו חותכים את אצבעו, לא היה יורד דם, אלא הייתה נשפכת חסידות...

זהו, אפשר לפתוח את העיניים.

מבחינת מצב העולם, אנו נמצאים כעת בשלב שאפילו עשוי התברר כבר. בדורנו יש את שלמות איחוד הגשמיות עם הרוחניות באופן מוחלט, העולם כולו מוכן והוא כלי לאורו של משיח, הדבר היחיד שחסר הוא - לפקוח את העיניים כמו שצריך, ולראות איך הכל מוכן כבר לגאולה! יש כבר את הכל, משיח כבר כאן והכל מוכן לסעודה איתנו. צריך רק לנצל את העיניים, הלב וכל שאר האברים על מנת ללמוד את תורת החסידות, ובפרט בענייני משיח וגאולה - באופן שזה יסייע לנו לראות את הגאולה שעומדת כבר כאן וכעת. צריך שהחמימות והחיות הנובעות מהיהדות והחסידות של כל אחד לא יישארו בתיאוריה, אלא יהיו מורגשים בכל עניינינו הגשמיים, עד שלא יהיה שום הבדל בין הגשמיות והרוחניות. יש להביא זאת למעשה ועבודה בפועל בהשתדלות מיוחדת, כדי להתכונן ולהכין אחרים לגילוי של הגאולה האמיתית והשלמה.

לפתוח את הלב, העיניים והאוזניים (ציטוט מדברי הרבי בשיחה)

כעת צריך רק להיות, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עיניים לראות", ויפתחו את ה"אוזניים לשמוע"... ללמוד בענייני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעיניים והאוזניים - ושיבינו, יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש, וללמוד תורתנו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראייה, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העיניים ואז יראו זאת!

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- ללמוד חסידות ובפרט ענייני גאולה ומשיח באופן שיפתח את הלב והעיניים לראות את הגאולה.
- ללמוד בט' כסלו מתורתנו של האדמו"ר האמצעי - הן האנשים והן הנשים.
- להתוועד בחג הגאולה י' כסלו, ולהחליט אז החלטות טובות, כולל על עוד התוועדויות בחגים החסידיים הבאים, וגם בימי החנוכה.
- להשתדל באופן מיוחד לבטא בפועל את החיות והחמימות הנובעת מה'חסידישקייט' שלנו, שכל עניינינו הגשמיים יתאחדו עם כך. לעשות מסיבות חנוכה לבני הבית, ולחלק דמי חנוכה בריבוי.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד